ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΙΜΟΝΕΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Χαλκηδόνος 3 – Αμπελόκηποι - Αθήνα
210 .6820796 / 211 4042143 / 6932.233989
Υπεύθυνος: Γαβριήλ Σιμονέτος
e-mail gaby.simonetos@gmail.com
Μάρτιος 2015

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΣΑΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο άνθρωπος είναι πνευματικό ον και έχει έμφυτη τη θρησκευτικότητα η οποία τον διαχωρίζει από τις κατώτερες μορφές ζωής. Η θρησκευτικότητα τον οδηγεί στο να θέλει να ψάξει να βρει το Θεό προκειμένου να μπορέσει να προσδιορίσει τη σχέση του με Αυτόν, να καθορίσει την ίδια του τη φύση, να λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και να απαντήσει στο ερώτημα για το σκοπό για τον οποίο βρέθηκε πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Ακόμα του αναπτύσσει την ανάγκη όσο ζει να βρίσκεται νοερά μαζί Του, να Τον εμπιστεύεται, να Τον υπηρετεί και να Τον λατρεύει.

Αυτή του η αναζήτηση μέσα στους αιώνες οδήγησε τον άνθρωπο σε διάφορες σκοτεινές ατραπούς, όπως το φετιχισμό, τη μαγεία και την κάθε είδους ειδωλολατρική έκφραση. Τελικά ο σύγχρονος άνθρωπος έφθασε στο σημείο να έχει δύο επιλογές για να εκφράσει τη θρησκευτικότητά του. Η μία είναι να ακολουθήσει κάποια θρησκεία με την ευρεία έννοια της λέξης και η άλλη ένα μυστικιστικό μονοπάτι.

Στο σημείωμα αυτό αναφέρονται ορισμένα στοιχεία που αφορούν τη Χριστιανική πίστη και παράδοση που βάζουν σε σκέψεις τον πραγματικό αναζητητή της Αλήθειας στο αν και κατά πόσον αυτή μπορεί να καλύψει την ανάγκη του για να εκφράσει τη θρησκευτικότητά του.

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Θρησκεία: είναι ένα **σύστημα διδασκαλίας εξ αποκαλύψεως**, περί της ύπαρξης ενός Παντοδύναμου και Τελείου όντος, που δημιούργησε όλους τους ορατούς και αόρατους κόσμους και που με το Θέλημά Του ρυθμίζονται, συντηρούνται και λειτουργούν τα πάντα. Σε αυτό το Ον οφείλεται πάσα τιμή, λατρεία και προσκύνηση που εκδηλώνεται με διαφόρου τύπου εξωτερικές πράξεις, τυπικά και ιεροτελεστίες τις οποίες επιβλέπει κάποιο ιερατείο. Με δυο λόγια, θρησκεία, σημαίνει: Διδασκαλία – ιεροτελεστίες – ιερατείο.

Η θρησκεία **αναφέρεται στη σχέση του ανθρώπου με το Θεό**. και εκδηλώνεται όπως πίστευε ο Επίκουρος, λόγω του φόβου και της αδυναμίας του ανθρώπου να αντιμετωπίσει το θάνατο, τις αρρώστιες και τα φυσικά φαινόμενα και τέλος λόγω του θαυμασμού του στην τελειότητα της φύσης.

Με τη θρησκεία ο άνθρωπος προσπαθεί ο ίδιος να τελειοποιηθεί, να εξαγνιστεί και ακόμα να πλησιάσει το Θεό, προκειμένου να καταστεί άξιος της αγάπης Του, για να έχει ευτυχία και να μη τιμωρηθεί.

Υπάρχει και μια άποψη του να θεωρεί κανείς τη θρησκεία σαν το “όπιο του λαού” με την έννοια ότι κάνει τους ανθρώπους μαλθακούς και τους αφαιρεί το ενδιαφέρον για ενεργό δράση. Όμως αυτή η άποψη από πολλούς απορρίπτεται καθώς θεωρούν ότι συμβαίνει το εντελώς αντίθετο και πως η θρησκεία ωθεί τον άνθρωπο στο να μην είναι εγωκεντρικός αλλά να ενδιαφέρεται για τον συνάνθρωπό του, για τη φύση και για όλη τη Θεϊκή Δημιουργία.

Ό άνθρωπος είναι παλαιότερος από όλες τις θρησκείες και από όλες τις φιλοσοφίες. Πριν το Βούδα δεν υπήρχε Βουδισμός, πριν τον Ιησού Χριστιανισμός και πριν το Μωάμεθ Ισλαμισμός. Για την παλαιότητα της θρησκείας και για την καθολικότητά της έχουμε αναφορές από τα πολύ παλιά χρόνια.

Κάποιοι στίχοι του Σοφοκλή στην Αντιγόνη λένε: *«ου γαρ τι νυν καχθές, αλλ αεί ποτε ζη ταύτα, κουδείς οίδεν εξ ότου φάνη».* Που σημαίνει σε ελεύθερη μετάφραση ότι «δεν είναι κάτι χθεσινό η θρησκεία αλλά υπήρχε από παλιά και κανείς δεν γνωρίζει από πότε».

Ακόμα ο Πλούταρχος απευθυνόμενος προς τον Κολώτη λέει: «*εύροις δ’αν επιών και πόλεις ατειχίστους, αγγραμμάτους, αβασιλεύτους, αοίκους, αχρημάτους, νομίσματος μη δεομένας, απείρους θεάτρων και γυμνασίων. Ανιέρου δε πόλεως και αθέου, μη χρωμένης ευχαίς, μηδέ όρκοις, μηδέ μαντείαις, μηδέ θυσίες επ’αγαθοίς, μηδ’ αποτροπές κακών, ουδείς εστίν, ουδ’εσταί γεγονός θεατής».* Που σημαίνει σε ελεύθερη μετάφραση ότι «Ταξιδεύοντας, μπορεί να βρεις πόλεις να μη έχουν τείχη, με αγράμματους ανθρώπους, χωρίς βασιλιά, χωρίς κτισμένα σπίτια, που να ζουν φτωχά, που να μη κάνουν χρήση χρημάτων, χωρίς θέατρα και γυμναστήρια. Πόλη όμως με άθεους που να μην έχουν ιερά (ναούς), να μη χρησιμοποιούν τον όρκο, να μη πιστεύουν στην μαντεία, να μη θυσιάζουν για να έχουν καλό και να αποτρέπουν το κακό, δεν υπάρχει, ούτε μπορεί να βρεις καμία.

Η προσφορά υλικών αγαθών στο Θεό όπως είναι σαν παράδειγμα οι θυσίες, τα τάματα, οι ναοί αλλά ακόμα και οι νηστείες και τα προσκυνήματα σε ιερούς τόπους δικαιολογούνται με πολλούς τρόπους που ανάλογα με την κουλτούρα και το σκεπτικό των ανθρώπων, γίνονται με σκοπό να εξαγοράσουν τις αμαρτίες τους, να καλοπιάσουν το Θεό ή αντίθετα να δείξουν ευγνωμοσύνη, σεβασμό, πειθαρχία, υποταγή και αγάπη στο Θεό ή στους απεσταλμένους Του. Όμως τι ειρωνεία …. ο Κύριος δεν ζητάει δώρα αλλά διαρκώς μας λέει *«Αν με αγαπάτε τηρείτε τις Εντολές μου».*

Από την άποψη στο που απευθύνεται η θρησκευτική τιμή, ο σεβασμός και η λατρεία του πιστού, οι θρησκείες μπορεί να διακριθούν σε μονοθεϊστικές, πολυθεϊστικές και φετιχιστικές.

Οι **μονοθεϊστικές** είναι η Ιουδαϊκή δια της Παλαιάς Διαθήκης, η Χριστιανική δια της Καινής και ο Μωαμεθανισμός δια του κορανίου.
Οι **πολυθεϊστικές** περιλαμβάνουν τον ανθρωπομορφισμό των θεοτήτων, την κτισματολατρεία, τη ζωολατρία και την ειδωλολατρία.
Ο **φετιχισμός,** δέχεται την παρουσία πνευμάτων σε άψυχα αντικείμενα, όπως σε τοτέμ, φυλακτά, ιερά λείψανα κλπ.

Οι φετιχιστικές και πολυθεϊστικές θρησκείες έχουν χαρακτήρα τοπικιστικό. Είναι της οικογένειας, του χωριού, της φυλής, ενώ οι μονοθεϊστικές έχουν αξιώσεις οικουμενικότητας και οι φορείς τους προσπαθούν με προπαγάνδα, προσηλυτισμό και με τη βία πολλές φορές να τις επιβάλουν.

Μία θρησκεία μπορεί να χαρακτηριστεί ακόμα σαν:
«**Φυσική**» αν δέχεται την αθανασία της ψυχής και τη φωνή της συνείδησης.
«**Θετική**» αν στηρίζεται σε κάποιο συγκεκριμένο δόγμα.
«**Εξ αποκαλύψεως**» αν δέχεται ότι η Βίβλος της δόθηκε δια της Θείας ευδοκίας και αποκάλυψης όπως και το Κοράνι στους Μωαμεθανούς.

Όλες οι θρησκείες στην αρχέγονή τους μορφή, έχουν το **κοινό χαρακτηριστικό να επιδιώκουν την «εξανθρώπιση»** των πιστών τους. Οι αρχαίοι Έλληνες, πολύ πριν εμφανιστεί η Χριστιανική διδασκαλία δίδασκαν ότι μεγαλύτερη σημασία έχει η τήρηση των ηθικών αρχών από τις προσφορές και τις θυσίες στους θεούς. Ο Ζάλευκος δίδασκε: *«έχειν την ψυχήν καθαράν πάσης κακίας ως των θεών ου χαιρόντων ταις των πονηρών θυσίες και δαπάναις, αλλά ταις των αγαθών ανδρών δικαίαις τε και καλαίς επιτηδεύσεσι»,* που σημαίνει ‘ότι ο Θεός δεν θέλει θυσίες αλλά καλές πράξεις.

ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΣΧΕΣΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Θρησκεία και φιλοσοφία από αρχαιοτάτων χρόνων στην Ανατολή ήταν δύο έννοιες ταυτόσημες, ενώ στη Δύση, από ότι είναι μέχρι σήμερα γνωστό και πιθανό, η προσέγγιση αυτή επιτεύχθηκε με τον Μεγάλο Αλέξανδρο και τους διαδόχους του.

Έτσι: Ο Ιουδαϊσμός της Ελληνικής διασποράς, κυρίως στην Αλεξάνδρεια επηρεάστηκε από την Ελληνική παιδεία και φιλοσοφία, με αποτέλεσμα τη μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης στα Ελληνικά το 283 π.Χ. που έγινε γνωστή σαν μετάφραση των εβδομήκοντα. *(μετάφρασαν έξι άτομα από κάθε μία από τις 12 φυλές του Ισραήλ).*

Αντίθετα: Πολλές Ελληνικές ψυχές και διάνοιες, πολλοί φιλόσοφοι, δέχθηκαν τη μονοθεΐα, όπως αυτή διδάχθηκε από τον Ξενοφάνη, το Σοφοκλή, τον Αριστοτέλη, τον Πλάτωνα, τον Παρμενίδη, τον Χρύσιππο, τον Κλεάνθη, τον Πύρρωνα, τον Πυθαγόρα και άλλους.

Τέτοιοι Έλληνες ήταν αυτοί που όπως διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο ζήτησαν να δουν τον Ιησού. (*Ιωαν ΙΒ΄20-23) «……ήσαν δε και τινές Έλληνες μεταξύ των αναβαινόντων δια να προσκυνήσωσι εν τη εορτή. Ούτοι λοιπόν ήλθαν προς Φίλιππον τον από Βησθαηδά Γαλιλαίας και παρεκάλουν αυτόν λέγοντες: Κύριε θέλομεν να ίδωμεν τον Ιησούν». Έρχεται ο Φίλιππος και λέγει προς Ανδρέαν και πάλιν Ανδρέας και Φίλιππος λέγουσι προς Ιησούν. Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτούς λέγων, «ήλθεν η ώρα δια να δοξασθεί ο Υιός του ανθρώπου».*

Την εποχή της Σταύρωσης αλλά και αργότερα ακόμη η επιρροή του αρχαιοελληνικού πνεύματος ήταν ισχυρότατη. Μεγάλοι Πατέρες της εκκλησίας μεταξύ των οποίων ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, ο Ωριγένης, ο Γρηγόριος Νύσσης, ο Αυγου-

στίνος της Ιππώνος και άλλοι όπως ο άγιος Διονύσιος ο Αεροπαγίτης είχαν λάβει ελληνική παιδεία και γνώριζαν την αρχαιοελληνική φιλοσοφία, ενώ είναι βέβαιον ότι μερικοί από αυτούς είχαν μυηθεί και στα αρχαία μυστήρια. Έτσι ήταν φυσικό ο χριστιανικός μυστικισμός να βασιστεί στον αντίστοιχο αρχαιοελληνικό.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΙΡΕΣΗ ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΥ

Ο Απόστολος Παύλος στις Πράξεις των Αποστόλων *(πράξεις 26:5)* λέει ότι ο ίδιος ανήκε στους Φαρισαίους, την πιο ορθή αίρεση της θρησκείας του Ιουδαϊσμού.Με αυτή την έννοια και ο Χριστιανισμός ξεκίνησε σαν αίρεση του Ιουδαϊσμού. Ο Ιησούς και οι Απόστολοι ανήκαν στο έθνος και τη θρησκεία του Ισραήλ.

Ο Χριστιανισμός δεν ήταν μία καινοφανής θρησκεία, μία καινούργια αυτότελής θρησκεία αλλά ήταν ένας καινούργιος κλάδος του Ιουδαϊσμού, που αναπτύχθηκε αρχικά και αποκλειστικά μέσα στους κόλπους του Ιουδαϊκού λαού και έπειτα άρχισε να επεκτείνεται προς τα έξω, αποκτώντας μία οικουμενική διάσταση, διατηρώντας όμως όλη την θεολογική πίστη του Ιουδαϊσμού. *(Ένας Θεός Δημιουργός, ο Νόμος, η Αμαρτία, οι Προφητείες, ο Μεσσίας, η Ανάσταση νεκρών, η Μελλοντική Κρίση, η κόλαση για τους κακούς, ο παράδεισος για τους καλούς κλπ).*

Ο Ιησούς ήταν ένας Εβραίος αιρετικός που θανατώθηκε από το θρησκευτικό κατεστημένο της εποχής του. Κήρυξε ένα ριζοσπαστικό μυστικισμό που εξήρε την πλήρη παράδοση του εαυτού στο Θεό, μέσω της αγάπης, της συγνώμης και της ταπεινότητας, ένα μήνυμα που υιοθέτησε και ο ίδιος στη ζωή και στο θάνατό του.

Ο Χριστιανισμός έχει μεν τις ρίζες του στις διδασκαλίες του Ιησού αλλά αποτελεί κατά βάση τη “Θεολογία του Αποστόλου Παύλου” και η εξάπλωσή του εκτός των ορίων της Παλαιστίνης οφείλεται στον ίδιο τον Απόστολο Παύλο που αρχικά υπήρξε διώκτης της νέας αυτής Εβραϊκής αίρεσης. Απόδειξη της Εβραϊκής καταγωγής ου Χριστιανισμού είναι ότι έχει συμπεριλάβει στα ιερά του βιβλία την Παλαιά Διαθήκη που κατά ένα μεγάλο μέρος της περιγράφει την ιστορία του Εβραϊκού λαού.

Ο Χριστιανισμός σαν αίρεση έχει άλλες υποδιαιρέσεις. Άλλες αιρέσεις, που βέβαια δεν έχουν σχέση με τις διδασκαλίες του ιδρυτή της θρησκείας αλλά στηρίζονται σε διάφορες θεολογικές απόψεις. Εδώ το δέντρο, οι απόψεις των θεολόγων υπερίσχυσαν του δάσους, της διδασκαλίας του Χριστού που το μεγαλείο του είναι ότι συμπυκνώνεται στις δύο γνωστές σε όλους μας φράσεις Του, για την αγάπη.

Ο Χριστιανισμός καθιερώθηκε ως επίσημη θρησκεία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας από τον Μεγάλο Κωνσταντίνο 272-337 μ.Χ. Στην εποχή του υπήρχε αρχικά κάποια ανεξιθρησκία και όποιος ήθελε ήταν Χριστιανός ή παρέμενε στην παλαιά θρησκεία του 12θέου ή στην πίστη στους θεούς της Ανατολής και της Αιγύπτου.

Η εθνική λατρεία ή λατρεία των θεών του Ολύμπου απαγορεύτηκε από τον Μεγάλο Θεοδόσιο αλλά υπήρχε και πάλι κάποια ανοχή. Προπύργιο της αρχαιοελληνικής θρησκείας τα χρόνια εκείνα ήταν η Ακαδημία των Αθηνών.

Με την άνοδο στο θρόνο του Ιουστινιανού, του μεγάλου αυτού αυτοκράτορα που έκανε παράλληλα τα βέλτιστα** και τα χείριστα που ήταν ότι με σύμμαχο τη Χριστιανική εκκλησία, το 529 μ.Χ. έκλεισε την Ακαδημία των Αθηνών, δήμευσε την

περιουσία της και απαγόρευσε τη διδασκαλία της φιλοσοφίας!! Οι εθνικοί υποχρεώνονται να βαπτιστούν Χριστιανοί και όσοι αρνιούνται θανατώνονται.

***Τα βέλτιστα γιατί με το να καθορίσει ο Ιουστινιανός την Ελληνική γλώσσα σαν την επίσημη γλώσσα του κράτους του Βυζαντίου διατηρήθηκε μέχρι σήμερα και δεν έχει ξεχαστεί.*

Μίσος, θάνατος και καταστροφή αρχαιοελληνικών ναών και αγαλμάτων Χαρακτηρίζουν την εποχή του Ιουστινιανού και των διαδόχων του.

Πολλές φορές ρωτάμε: Γιατί έχουν μίσος οι Μουσουλμάνοι με όλες τις αιρέσεις του Χριστιανισμού και ζητούν εκδίκηση; Λέγεται ότι αυτό έχει την αρχή του από την εποχή των Σταυροφόρων και τη σφαγή στο όνομα του Ιησού Χριστού. χιλιάδων Μουσουλμάνων.

Ακόμα ρωτάμε: «Γιατί έχουν μίσος οι Εβραίοι με το Χριστιανισμό»; Από τα βασανιστήρια των Εβραίων στη Μεσαιωνική Ευρώπη.

Ακόμα ρωτάμε: «Γιατί έχουν μίσος μεταξύ τους οι Χριστιανικές αιρέσεις»; Μίσος δεν έχουν οι Χριστιανοί μεταξύ τους αλλά κατά εποχές ιερείς και θεολόγοι προσπαθούν να υποδαυλίσουν μίσος και εχθρότητα και κατηγορούν η μία την άλλη αίρεση για διαστρέβλωση των γνησίων διδασκαλιών του Ιησού και των Αποστόλων. Σημειώτεον ότι όπως λέγεται και θρυλείται, ακόμα και ορισμένοι Απόστολοι (Πέτρος – Παύλος) διαφωνούσαν μεταξύ τους και βέβαια και πολλοί Χριστιανοί Πατέρες που μάλιστα έφθασαν στο σημείο ο ένας να καθυβρίζει και να αφορίζει τον άλλο.

Οι διαφωνίες των Πατέρων είχαν σαν αποτέλεσμα τιμωρίες και σφαγές αθώων Χριστιανών από τους ίδιους τους Πατέρες μετά από Οικουμενικές Συνόδους που οι ίδιοι καθόριζαν ή μέσω των Βυζαντινών αυτοκρατόρων που επηρέαζαν. Αναφέρουμε με μεγάλη συντομία λίγα από τα πολλά θλιβερά παραδείγματα που υπήρξαν αντίθετα με τις διδασκαλίες του Ιησού:

*** Η Ιερά εξέταση των Καθολικών, που για το καλό των παραπλανημένων αιρετικών τους έσφαζε και τους έκαιγε ζωντανούς ανθρώπους ……. για τι καλό τους !!

*** Οι σφαγές από τον Άγιο Κωνσταντίνο και την αγία Ελένη των Αρειανιστών Χριστιανών, των Γνωστικών, των Νεοπλατωνιστών, των Καθαρών και των Ερμητιστών. Σφαγές που διατάχθηκαν με την προτροπή και την ανοχή Χριστιανών Πατέρων και που συνεχίστηκαν και από τους κατοπινούς αυτοκράτορες. Χαρακτηριστικό ότι ο "άγιος" Κωνσταντίνος έπνιξε με τα χέρια του τον γιό του και έβρασε σε καζάνι την αδελφή της γυναίκας του γιατί όπως λέει η ιστορία ….. ήταν Αρειανιστές. Όταν δε κατέσφαξε όλους τους Αρειανιστές, η εκκλησία ευγνωμονούσα του απένειμε τον τίτλο του αγίου και αργότερα με απαίτησή του έδωσαν τον ίδιο τίτλο και στη μητέρα του Ελένη. *(Ακόμα και σήμερα η εκκλησία, μάς έχει καθορίσει να γιορτάζουμε κάθε χρόνο τη μνήμη τους στις 21 Μαίου).*

*** Η απόφαση του Ιουστινιανού, οι αιρετικοί Χριστιανοί να μη έχουν οποιασδήποτε μορφής περιουσία και κανένα δικαίωμα.
*** Ο κατατρεγμός και η δολοφονία των Νεστοριανών Χριστιανών και των μαθητών του Μακεδόνιου.

*** Οι εκστρατείες των Ορθοδόξων αυτοκρατόρων και αυτοκρατορισσών εναντίων περιοχών που κατοικούσαν αιρετικοί. Εκεί έκαναν γενοκτονίες με ασύλληπτη αγριότητα και μάλιστα με την ευλογία, τις προτροπές αλλά και τις προσευχές Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων και μοναχών.
*** Οι σφαγές των Καθαρών που ήταν μια αίρεση που άνθισε στη Γαλλία τον 12ο αιώνα.
*** Η σφαγές 100.000 Χριστιανών που ονομαζόταν Παυλικανοί από την Αυτοκράτειρα αγία Θεοδώρα και ο θάνατος στην πυρά πολλών χιλιάδων Βαγόμιλλων Χριστιανών από τον αυτοκράτορα του Ορθόδοξου Βυζαντίου, Αλέξιο Κομνηνό. Μεγάλοι Πατέρες της Ανατολικής και Δυτικής εκκλησίας, όπως ο Χρυσόστομος, ο Θωμάς ο Ακιννάτης αλλά και άλλοι έθεταν τις ιδεολογικές βάσεις για τον ανηλεή διωγμό άλλων κατά τη γνώμη τους αιρετικών Χριστιανών. Έλεγαν: ότι *«"οι άλλοι", οι οποιοιδήποτε άλλοι Χριστιανοί, που τους βάπτιζαν αιρετικούς, ήταν χειρότεροι εχθροί του Χριστού και από τους Μουσουλμάνους και από τους Εβραίους»*. Ήταν *«ύπουλα φίδια και απεσταλμένα από το Σατανά», «λύκοι με ενδύματα προβάτου», «δάσκαλοι αιωνίας απώλειας, που είχαν σκοπό να καταστρέψουν «τα πρόβατα του Θεού»*..... και αυτά τα έλεγαν αξιωματούχοι λειτουργοί του ταπεινού Ιησού !
*** Τα εγκλήματα της Ιεράς Εξέτασης των Καθολικών με την ανοχή ή και την έγκριση των Παπών και οι εκτεταμένες σφαγές στην Νότιο Αμερική και αλλού όσων δεν βαπτιζόταν Χριστιανοί Καθολικοί.

Ακόμα και μεγάλοι ηγέτες με πνευματικό μανδύα όπως ο Διαμαρτυρόμενος Χριστιανός Λούθηρος και τον Ζβίγγλιος ζητούσαν από τους άρχοντες να πνίγουν στις λίμνες εκείνους τους Χριστιανούς που ονομαζόταν Αναβαπτιστές και δεν δεχόταν τον υποχρεωτικό βάπτισμα πριν την ενηλικίωση.

Αν υπάρχει διαφορά μεταξύ Καθολικών από τη μία μεριά και Ορθοδόξων και Διαμαρτυρομένων από την άλλη, είναι ότι οι δεύτεροι, δεν έκαναν οι ίδιοι σαν εκκλησίες τις εκτελέσεις των «αιρετικών» για να μη μολύνουν τα χέρια τους με αίμα, αλλά τις ανέθεταν σε κοσμικούς άρχοντες όπως βασιλιάδες, έπαρχους κλπ.

ΝΟΜΙΚΗ ΣΧΕΣΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Κυρίως από το 313 μ.Χ. επί Αυτοκρατόρων Μεγάλου Κωνσταντίνου και Λικινίου, **άρχισε** να υπάρχει *νομικά κατοχυρωμένη* σχέση μεταξύ πολιτείας και εκκλησίας που όμως πολλές φορές, κυρίως από τους Βυζαντινούς άρχοντες, στην πράξη καταργήθηκε.
Από τότε ίσχυσαν τρία συστήματα:

1. Το πρώτο ίσχυσε το Μεσαίωνα. όπου **πολιτεία και εκκλησία αποτελούσαν ενότητα** διττά νοούμενη. Δηλαδή ή μεν εκκλησία ήταν μέρος του πολιτειακού οργανισμού και υπάκουε σε αυτόν ή δε πολιτεία επικυριαρχείτο από την Εκκλησία. Ήταν δηλαδή ένα φίδι με δυο κεφάλια που αν γλίτωνες από το ένα σε δάγκωνε το άλλο.
2. Το δεύτερο ίσχυσε πρώτα στη Γαλλία το 1905. Σύμφωνα με αυτό πολιτεία και εκκλησία είναι δύο ανεξάρτητες μονάδες. Η **εκκλησία λειτουργεί** μέσα στην

πολιτεία για να έχει την προστασία της, **σαν απλό σωματείο**, υποκείμενο σε μία **γενική κρατική επίβλεψη**.

3. Το τρίτο, ισχύει στα περισσότερα Δυτικά κράτη σήμερα. Σύμφωνα με το σύστημα αυτό, αναγνωρίζεται **η εκκλησία σαν αυτόνομος οργανισμός** αλλά υπάρχει μεταξύ πολιτείας και εκκλησίας μία αμφοτεροβαρής σύμβαση, βάση της οποίας αναγνωρίζονται δικαιώματα και υποχρεώσεις και στα δύο μέλη. Έτσι η πολιτεία αναγνωρίζει στην εκκλησία ορισμένα προνόμια, όπως το αυτοδιοίκητο και τη διαχείριση της εκκλησιαστικής περιουσίας αλλά όμως την υποβάλλει σε ειδική επίβλεψη και φορολογία.

Ήδη από τη Γαλλική επανάσταση, υιοθετήθηκε από τα συντάγματα των Δυτικών κρατών, παρά την αναγνώριση μίας επίσημης θρησκείας, η ανεξιθρησκία και η ελευθερία τέλεσης λατρείας κάθε άλλης "επίσημης" θρησκείας. Το σύστημα αυτό ισχύει και σε μας από την εποχή της απελευθέρωσής μας από τους Τούρκους.

Όσον αφορά τα ιερατεία, θεωρούνται σαν φυσική συνέχεια του μάγου της φυλής, τον οποίο σε κάποια φάση της ανθρώπινης ιστορίας εξ ανάγης αντικατέστησαν και μάλιστα με απόλυτη επιτυχία.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ Ή ΒΙΒΛΟΣ

Είναι μία συλλογή 66 βιβλίων που η συγγραφή τους διήρκεσε 1600 χρόνια. Από το 1500 π.Χ. έως το 100 μ.Χ.

Τα **39** πρώτα είναι γνωστά σαν **Εβραϊκές Γραφές** και είναι βιβλία
α) Ιστορικά β) Ποιητικά γ) Προφητικά.
Τα **27** που ακολουθούν είναι γνωστά σαν **Ελληνικές Γραφές** είναι γραμμένα στα Ελληνικά που ήταν η Διεθνής γλώσσα της εποχής. Από αυτά διακρίνουμε :

α) 5 Ιστορικά βιβλία (τα 4 Ευαγγέλια + οι Πράξεις των Αποστόλων) β) 21 επιστολές και γ) την Αποκάλυψη του Ιωάννη.

Η αυθεντικότητά των βιβλίων της Αγίας Γραφής στηρίζεται στην αποδεδειγμένη σχολαστικότητα των Μασοριτών, αντιγραφέων των Εβραϊκών Γραφών που έζησαν μεταξύ 6ου και 10ου αιώνα. Αλλά μέχρι τότε, όπως αναφέρεται πιο κάτω, η μεν Παλαιά Διαθήκη φαίνεται ότι δεν υπέστη σοβαρές αλλοιώσεις σε αντίθεση με την Καινή Διαθήκη που κακοποιήθηκε μέχρι την εποχή των προαναφερθέντων Μασοριτών. *(βλέπε πιο κάτω κείμενα του Κουμράν)*. Σε μία μελέτη του 53ου κεφαλαίου του Ησαΐα από τις 166 λέξεις μεταξύ των αντιγράφων των Μασοριτών με τα ανευρεθέντα στο Κουμράν υπάρχουν διαφορές μόνο σε 10 γράμματα.

Αντίθετα ένα απόσπασμα σε πάπυρο από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη που ανακαλύφθηκε στην περιοχή Φαγιούμ της Αιγύπτου που αποδείχθηκε ότι γράφτηκε γύρω στο 150 μ. Χ. Έχει τη συνοχή του Ευαγγελίου όπως αυτό είναι σήμερα αλλά λέξεις και προτάσεις ολόκληρες είναι παραποιημένες.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Θεωρείται ότι κρύβει τα μυστικά του τέλους της ανθρωπότητας όπως η Γένεση περιέχει την ιστορία της καταγωγής της. Συγγράφηκε στα Ελληνικά το 95 μ. Χ. από τον Απόστολο Ιωάννη που ζούσε τότε επί αυτοκράτορα Δομιτιανού, εξόριστος στην Πάτμο. Ήταν γιος του Ζεβεδαίου και της Σαλώμης, γεννήθηκε στη Βηθεσδά και ήταν ψαράς.

Πολλοί ιστορικοί είναι πεισμένοι ότι ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, ο γιος του Ζεβεδαίου όπως αναφέρεται στο Μάρκο (ι: 35-37) πέθανε μαρτυρικά το 62 ή 70 μ.Χ. δηλαδή 30 χρόνια πριν γραφτεί η Αποκάλυψη και δεν μπορεί να είναι συγγραφέας της «Αποκάλυψης» γιατί ο Ιωάννης της Αποκάλυψης αναφέρεται ότι πέθανε στις μέρες του αυτοκράτορα Τραϊανού μεταξύ 98 και 117 μ.Χ.

Αλλά τι λέει η Αποκάλυψη; Στην Πάτμο, ένας οραματιστής που υποστηρίζει ότι ονομάζεται Ιωάννης, ευρισκόμενος σε κατάσταση έκστασης, βλέπει να εμφανίζεται μπροστά του ο Κύριος. Αυτός του αναθέτει να γράψει επιστολές στις επτά Χριστιανικές κοινότητες της Μικράς Ασίας. Οι επιστολές περιέχουν κυρίως ηθικές παραινέσεις κατά τα πρότυπα των προφητειών της Βίβλου.

Στη συνέχεια, ο οραματιστής αντιλαμβάνεται το Θεό μέσα στη δόξα Του. Κρατάει ένα σφραγισμένο βιβλίο, τις σφραγίδες του οποίου αφαιρεί το Αρνίον. Το σπάσιμο των σφραγίδων προκαλεί την εμφάνιση τεσσάρων αλόγων με διαφορετικά χρώματα. Με το σπάσιμο της έβδομης και τελευταίας σφραγίδας, εμφανίζονται επτά άγγελοι με σάλπιγγες, προμηνύοντες τις δοκιμασίες που θα προηγηθούν της βασιλείας των εκλεκτών. Κατόπιν εμφανίζεται ένας άγγελος κρατώντας ένα βιβλίο το οποίο πρέπει να «καταπιεί» ο οραματιστής *(όπως έγινε και με τον Ιεζεκιήλ, που κατάπιε ένα βιβλίο)* ανατίθεται στον Ιωάννη να μετρήσει την επουράνια πολιτεία. Ηχεί όμως η έβδομη σάλπιγγα. Ο ουρανός ανοίγει και ο οραματιστής παραβρίσκεται στη μάχη της γυναίκας και του δράκοντα. Το τέρας διαδέχονται δύο θηρία, το πρώτο με επτά κεφάλια, το δεύτερο με δύο κέρατα. Έπειτα εμφανίζεται πάλιν το Αρνίον, ακολουθούμενο από χιλιάδες ανθρώπους και μετά ο Ιωάννης παρακολουθεί επτά αγγέλους που κρατούν επτά φιάλες, να φέρουν τις επτά πληγές συνεπεία του θυμού του Θεού. Ακολουθεί η τιμωρία της Βαβυλώνας της πόρνης. Ο οραματιστής θριαμβεύει και παρουσιάζεται ένα λευκό άλογο με τον ιππέα του, ο οποίος αιχμαλωτίζει το θηρίο και το αλυσοδένει για χίλια χρόνια. Οι μάρτυρες βασιλεύουν. Ο Σατανάς εμφανίζεται πάλι αλλά για μια ακόμα φορά ηττάται, τα έθνη κρίνονται και η επουράνια Ιερουσαλήμ ακτινοβολεί σε όλη της τη δόξα.

Αυτό το “παρανοϊκό” κείμενο, αν το συγκρίνουμε με τα Ευαγγέλια, τις πράξεις των Αποστόλων και τις Επιστολές, καταλήγουμε υποχρεωτικά στο συμπέρασμα ότι η Αποκάλυψη είναι γραμμένη σε ένα εντελώς διαφορετικό ύφος. Η μυστηριώδης διάστασή της ενισχύεται ακόμα περισσότερο από την αντίθεση όπου υπάρχει ανάμεσα στο περιεχόμενό της και σε εκείνο της υπόλοιπης Καινής Διαθήκης.

Η ιστορική διάσταση του Χριστιανικού μηνύματος αποσιωπάται σχεδόν ολοκληρωτικά στην Αποκάλυψη.

Η αυθεντικότητα αυτού του παράξενου βιβλίου αμφισβητήθηκε από τα πρώτα Χριστιανικά χρόνια. Ο Διονύσιος ο Αλεξανδρινός είχε επισημάνει ήδη από τον 3ο αιώνα ότι ήταν ελάχιστες έως μηδαμινές οι πιθανότητες ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής να είναι και ο συγγραφέας της «Αποκάλυψης». Πατέρες της εκκλησίας όπως ο Κύριλλος από την Ιερουσαλήμ, ο Γρηγόριος ο Ναυζιανζινός, ο Θεοδώρητος Κύρρου, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος και άλλοι δεν αποδεχόταν τα δόγματα που περιέχει το κείμενο και έτσι εξηγείται για πιο λόγο η εκκλησία για περισσότερα από 300 χρόνια απέρριπτε την Αποκάλυψη, θεωρώντας την σαν έργο ενός αιρετικού του Κήρινθου. Η ορθόδοξη εκκλησία το είχε εξαιρέσει από τον κατάλογο των ιερών βιβλίων και χρειάστηκε να γίνει η Σύνοδος της Λαοδικείας ώστε η Αποκάλυψη να γίνει αποδεκτή από τους θεολόγους εκείνης της εποχής.

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Σήμερα είναι φανερό ότι το σχίσμα των εκκλησιών δεν είχε δογματική αλλά οικονομοπολιτική χροιά. Η αξίωση της Ρώμης για τα πρωτεία του Πάπα αφορούσε κυρίως την επιρροή της Ανατολικής ή της Δυτικής εκκλησίας στις νέες χώρες. Οι χώρες αυτές δεν είχαν ακόμα προσδεθεί οριστικά σε κάποια από τις εκκλησίες, αλλά επειδή οι δεσμοί με το Φανάρι ήταν ευκρινώς ισχυρότεροι, λόγω της συμβολής αν όχι επιδίωξης της Κωνσταντινούπολης στον προσηλυτισμό τους, διαφαινόταν ότι θα κατέληγε στη δική του σφαίρα επιρροής. Αυτό θεωρήθηκε μεγάλο πλήγμα για το Βατικανό, και τούτο διότι τον 11ο αιώνα που συνέβαιναν όλα αυτά, ούτε το Βατικανό αλλά ούτε και η Ευρώπη είχε τη δύναμη και την οργάνωση του Βυζαντίου. Έτσι η επικυριαρχία στις τότε πολυπληθείς χώρες των σλαβικών Βαλκανίων και της Ρωσίας θα προσέδιδε μεγάλο κύρος, δύναμη και χρήμα στον επικυρίαρχο.

Κατά τον 4ο αιώνα ο Χριστιανισμός ανακηρύχθηκε μεν επίσημη θρησκεία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας με αποτέλεσμα να διατηρηθεί η ενότητα του κράτους, όχι όμως και ο προσωπικός δρόμος των ανθρώπων προς το Θείο.

Το Σχίσμα αρχίζει επίσημα το Σάββατο 16 Ιουλίου 1054 μ.Χ. όταν τρεις απεταλμένοι του Πάπα υπό τον καρδινάλιο Ουμβέρτο μπήκαν την ώρα της Θείας Λειτουργίας στην Αγία Σοφία, την Κωνσταντινούπολή και άφησαν επάνω στην Αγία Τράπεζα τη Βούλα του Πάπα με την οποία αφόριζε τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ Κηρουλάριο. Κατόπιν τούτου και η Ανατολική εκκλησία αφόρισε τη Δυτική.

Από τότε επικράτησε για αιώνες εχθρότητα και μίσος μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής εκκλησίας. Τέσσερεις αιώνες αργότερα οι Οθωμανοί πολιόρκησαν και τελικά κατέλαβαν την Κωνσταντινούπολη μετά την άρνηση του Πάπα να στείλει το ισχυρότατο ναυτικό του να ανεφοδιάσει την Πόλη, λέγοντας ότι ήταν μια ευκαιρία να κατάληφθεί η Κωνσταντινούπολη για να επικρατήσει η Δυτική Χριστιανική εκκλησία και να δοξασθεί ο Πάπας. Έκτοτε το μίσος μεταξύ των 2 εκκλησιών γιγαντώθηκε.

ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ

Το θέμα της μετενσάρκωσης αποσιωποιήθηκε για 14 αιώνες από την εποχή που ο Ιουστινιανός με διάταγμα έκλισε την Ακαδημία του Πλάτωνος και με απόφαση της 5ης Οικουμενικής Συνόδου το 553 μ.Χ. έκανε το «Ανάθεμα» για αυτούς που πίστευαν και προπαγάνδιζαν το θέμα της μετενσάρκωσης.

Δέκα χρόνια πιο πριν ο Ιουστινιανός είχε προσκαλέσει ένα τοπικό συμβούλιο για να καταδικάσει τις απόψεις του Ωριγένη, και τώρα μετά την 5η Σύνοδο είχε τη δυνατότητα να τον εξολοθρέψει.

Αργότερα έγινε γνωστό ότι σε αυτή η Οικουμενική Σύνοδος της Κωνσταντινούπολης που στην πραγματικότητα δεν ήταν Οικουμενική αλλά Σύνοδος με σκοπιμότητα "εκδικητική" δεν είχαν προσκληθεί Καθολικοί επίσκοποι, ούτε ο Πάπας Βιργίλιος που ήταν αντίθετος, αν και εκείνη την εποχή βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη. Στη Σύνοδο συμμετείχαν 165 ορθόδοξοι επίσκοποι και μόνο 6 καθολικοί και αυτοί από την Αφρική που πήραν αποφάσεις σύμφωνες με τις επιθυμίες του Ιουστινιανού. Ο Πάπας αντέδρασε λεκτικά και από τότε έπεσε σε δυσμένεια, με αποτέλεσμα να τον απαγάγουν με εντολή του Ιουστινιανού και αργότερα να τον θανατώσουν.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΙΡΜΠΕΤ ΚΟΥΜΡΑΝ

Το Κουμράν που βρίσκεται στις όχθες της Νεκρής Θάλασσας, φαίνεται να πρωτοκατοικήθηκε πριν 2300 χρόνια αλλά αναπτύχθηκε 1-2 αιώνες αργότερα σαν κοινότητα. Ήταν μία κοινότητα ασκητών που καταδιώχθηκαν από τους Ρωμαίους τον 1ο μ.Χ. αιώνα. Το Κουμράν βρίσκεται σε ένα μέρος δυσπρόσιτο, σε ύψος 750 μέτρα κοντά στη Νεκρή Θάλασσα και έχει θερμοκρασία που φθάνει τους 50ο C . Σήμερα μέσα από ένα ασφαλτοστρωμένο δρόμο μπορούμε να επισκεφθούμε τις σπηλιές και τα ερείπια που ζούσαν τότε άνθρωποι.

Αρχηγός της πνευματικής κοινότητας ήταν ένα θρυλικό πρόσωπο γνωστό με το όνομα «Δάσκαλος της Δικαιοσύνης». Μέσα από τα χειρόγραφα που βρέθηκαν στην περιοχή, προκύπτει ότι αυτός ο δάσκαλος είχε λάβει μία ειδική εντολή από το Θεό να μαζέψει ορισμένους ιερείς από την Ιερουσαλήμ, να τους πάει στο Κουμράν και να δημιουργήσει εκεί, γύρω στο 155 π.Χ. μία κοινότητα πιστών. Αναφέρεται ακόμα στα χειρόγραφα ότι ο δάσκαλος αυτός αντιτάχθηκε και καταδιώχθηκε από τον «Μοχθηρό Ιερέα» ή «Λιοντάρι της Ερήμου» που ταυτίζεται με τον ιερέα – βασιλιά Ιανναίο και τελικά ότι εξορίστηκε ή σκοτώθηκε από αυτόν.

Οι αρχαίες περγαμηνές ανακαλύφθηκαν πριν 40 χρόνια και αποκαλύπτουν λεπτομέρειες του αρχαίου Ισραήλ τα χρόνια του Ιησού. Από τα 800 χειρόγραφα που βρέθηκαν γύρω στα 600 ανοίχτηκαν και μελετήθηκαν μέχρι σήμερα.

Οι μελετητές συμφωνούν ότι υπήρχαν στενές σχέσεις των πρώτων Χριστιανών με την κοινότητα του Κουμράν της οποίας οι κάτοικοι ταυτίζονται με τους Εσσαίους. Για τους Εσσαίους ο Φίλωνας από την Αλεξάνδρεια το 20 π.Χ. και αργότερα και άλλοι, αναφέρουν ότι οι Εσσαίοι ήταν περίπου 4.000 και 1) Δεν θυσίαζαν 2) Δεν μά-

ζευαν χρυσάφι 3) Ήταν εναντίον της βίας 4) Δεν κατασκεύαζαν όπλα 5) Δεν έκαναν εμπόριο 6) Δεν είχαν δούλους και ήθελαν όλους τους ανθρώπους ελεύθερους 7) Δίδασκαν την ευσέβεια, την αγιότητα και τη δικαιοσύνη 8) Ζούσαν σε κοινότητες, κοινοβιακή ζωή σαν αδέλφια και λέγεται ότι εκεί λειτούργησαν οι «αγάπες» τα μετά τη σταύρωση χρόνια.

Την εποχή του Ιησού υπήρχαν κυρίως τρεις κλάδοι Ιουδαϊσμού. Οι **Φαρισαίοι**, οι **Σαδουκαίοι** και οι **Εσσαίοι** καθώς και άλλοι μικρότεροι όπως οι **Ζηλωτές**, οι **Αποκαλυπτές** και οι **Νάζαροι.** Υποστηρίζεται ότι ο Ιησούς γεννήθηκε Εσσαίος και γι'αυτό στρεφόταν κατά των Φαρισαίων και Σαδουκαίων και η άποψη αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι οι διδασκαλίες Του έμοιαζαν με αυτές των Εσσαίων. Λέγεται επίσης ότι ο Ιησούς, ένα διάστημα της ζωής του και μάλιστα πριν τη μαθητεία του στην Ινδία έζησε στο Κουμράν κοντά στους Εσσαίους και ακόμα ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν Εσσαίος, που αργότερα άφησε τη ζωή της Αδελφότητας προκειμένου να διδάξει και να προετοιμάσει τον κόσμο για την επιστροφή του Ιησού.

Ανάμεσα στα χειρόγραφα που βρέθηκαν στο Κουμράν βρέθηκε και ένα αντίγραφο της Παλαιάς Διαθήκης το οποίο δεν περιέχει το Βιβλίο της Ρουθ που φαίνεται ότι προστέθηκε από κάποιους αργότερα. Κατά τα άλλα το κείμενο δεν έχει μεγάλες διαφορές από το κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης όπως βρίσκεται σήμερα, σε αντίθεση με την Καινή Διαθήκη που υπέστη συνεχείς αλλοιώσεις μέχρι τον 8ο μ.Χ. αιώνα. Τα κείμενα των Εσσαίων έμοιαζαν με αυτά των πρώτων Χριστιανών σε σημείο που σήμερα ορισμένα να μη ξέρουμε πότε γράφτηκαν. Οι «Διαθήκες των 12 Πατριαρχών» είναι ένα από τα Απόκρυφα βιβλία και θεωρείται από την εκκλησία σαν αιρετικό κείμενο καθώς έχει αναφορές στη μετενσάρκωση. Οι θεολόγοι έλεγαν ότι το βιβλίο αυτό γράφτηκε το 2ο μ.Χ. αιώνα, με σκοπό να παραπλανήσει τον κόσμο. Όμως διαψεύστηκαν όταν το κείμενο αυτού του βιβλίου βρέθηκε ανάμεσα στα χειρόγραφα του Κουμράν και επομένως αποδείχθηκε ότι οι Διαθήκες των 12 Πατριαρχών δεν ήταν έργο κάποιου κακόβουλου Χριστιανού αλλά κάποιου Εσσαίου.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

«Απόκρυφα», «ακανόνιστα», «νόθα» και «ψευδεπίγραφα» είναι εκείνα τα βιβλία της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης που αν και φέρονται ότι γράφτηκαν από σπουδαία ονόματα της Βίβλου, έχουν αποκλειστεί από τους κανόνες της Αγίας Γραφής.

Λέγεται ότι τα κείμενα αυτά γράφτηκαν:

Για να συμπληρώσουν ορισμένα κενά από διηγήσεις της Βίβλου.
Για παρηγοριά των πιστών.
Για να υποστηρίξουν αιρετικές δοξασίες και είναι ή αποκυήματα φαντασίας και παραμορφώσεις της αλήθειας.

Πολλά από τα απόκρυφα αποκλείστηκαν και από τη Συναγωγή και από την εκκλησία και άλλα μόνο από τη μία ή μόνο από την άλλη. Ακόμα άλλα θεωρούνται

κανονικά από τους Καθολικούς και τους Διαμαρτυρόμενους και άλλα από τους Ορθόδοξους Χριστιανούς. Τα απόκρυφα βιβλία διακρίνονται σε:

Απόκρυφα της Παλαιάς Διαθήκης.
Γράφτηκαν από το 100 π.Χ. μέχρι το 500 μ.Χ. και είναι
Διαθήκη των 12 Πατριαρχών.
Ωδές του Σολομώντος
Σοφία Σολομώντος
Σοφία Σειράχ
Ο Τωβίτ
Η Ιουδήθ
Τα τρία των Μακκαβαίων *(που οι ορθόδοξοι τα θεωρούν κανονικά)*

Απόκρυφα της Καινής Διαθήκης.
Απόκρυφα Ευαγγέλια
Απόκρυφες Πράξεις των Αποστόλων
Απόκρυφές Επιστολές Αποστόλων
Απόκρυφες Αποκαλύψεις.
Το Ευαγγέλιο των 12 Αποστόλων
Το Ευαγγέλιο των Εβραίων
Το Αιγυπτιακό Ευαγγέλιο
Το κατά Πέτρον
Το κατά Ιάκωβον
Το Κήρυγμα του Πέτρου

Υπάρχουν και τα "Άγραφα Λόγια του Ιησού", που είναι κείμενα με διάλογους του Ιησού που βρέθηκαν σε περγαμηνές όπως αυτή του 1907 που περιέχει διάλογο του Ιησού με τους Φαρισαίους περί Λευιτικής και Εσωτερικής καθαρότητας

Ακόμα βρέθηκε και "Αλληλογραφία του Ιησού" με το βασιλέα της Έδεσσας Άβγαρο που από πολλούς Χριστιανούς αλλά κυρίως μη Χριστιανούς επιστήμονες θεωρείται εξαιρετικά πιθανό αυτή η αλληλογραφία να είναι γνήσια!

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΗΘΗΚΑΝ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΛΛΑ ΚΑΗΚΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ;

Τα πολύ παλαιά θρησκευτικά κείμενα γράφτηκαν σε παπύρους που κατασκεύαζαν τα αρχαία χρόνια στην Αίγυπτο από ένα φυτό του Νείλου.

Το 2^{ο} αιώνα π.Χ. βασιλιάς της Αιγύπτου ήταν ο Πτολεμαίος που ήταν πολύ περήφανος για τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας. Αλλά και ο Ευμένης ο βασιλιάς της Περγάμου ήταν περήφανος για τη δική του ξακουστή βιβλιοθήκη στην Πέργαμο.

Όμως ο Πτολεμαίος από αντιζηλία απαγόρευσε την εξαγωγή παπύρου από την Αίγυπτο και τότε ο Ευμένης διέταξε τους σοφούς του να βρουν άλλο μέσο για να μπορούν να γράφουν βιβλία στην Πέργαμο. Αποτέλεσμα ήταν να βρουν ένα τρόπο να επεξεργάζονται δέρματα προβάτων και έτσι ανακαλύφθηκε στην Πέργαμο η περγαμηνή ένα πολύ καλύτερο μέσο από τους παπύρους και μάλιστα πολύ πιο

ανθεκτικό. Έτσι εμείς σήμερα οφείλουμε πολλά στον εγωισμό του Πτολεμαίου γιατί με την ανακάλυψη της περγαμηνής διατηρήθηκαν πολλά γραπτά μέχρι την εποχή που άρχισε να χρησιμοποιείται το χαρτί.

Εκτός όμως από τη συγγραφή βιβλίων παρατηρήθηκε μέσα στους αιώνες και καταστροφή βιβλίων.

Η συστηματική λογοκρισία, η απαγόρευση των βιβλίων και η καύση τους είναι η συνήθης πρακτική ηγεμόνων και δικτατόρων από τα αρχαία χρόνια μέχρι ακόμα και τις ημέρες μας. Ένα πλήθος αγραμμάτων και αμαθών υπηκόων αποδείχθηκε ότι κυβερνάται ευκολότερα από ένα λαό που διαβάζει.

Η αρχή έγινε το 411 π.Χ. με την καύση των έργων του Πρωταγόρα στην Αθήνα αλλά επαξίως συνέχισαν οι Μακκαβαίοι κατά τη διάρκεια της εξέγερσής τους το 168 π.Χ. που έκαψαν την Ιουδαϊκή Βιβλιοθήκη της Ιερουσαλήμ. Αλλά και οι Ρωμαίοι δεν πήγαν πίσω. Μετά τον Καλιγούλα και τον Αύγουστο που έκαψαν ότι γραπτό έβρισκαν μπροστά τους, ο Διοκλητιανός έκαψε όλα Χριστιανικά βιβλία της Ρώμης. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη καύση βιβλίων που αναφέρεται στην ιστορία μετά την καύση της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας από τον Θεόφιλο, αρχιεπίσκοπο Αλεξάνδρειας.

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΑ ΟΠΩΣ ΔΙΑΤΕΊΝΟΝΤΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ;

Πολλοί θεωρούν τα 4 Ευαγγέλια σαν θεόπνευστα ενώ άλλοι αμφισβητούν αυτή την πιθανότητα. Ο ίδιος ο Ευαγγελιστής Λουκάς μας λέει ότι το Ευαγγέλιό του στηρίζεται σε <u>πληροφορίες</u> ανθρώπων. Λέει στην αρχή του Ευαγγελίου του:

«Επειδή πολλοί επεχείρησαν να συντάξουν διήγηση περί των γεγονότων της εποχής εκείνης, από πληροφορίες αυτόπτων μαρτύρων, φάνηκε και σε μένα εύλογο να σου γράψω κράτιστε Θεόφιλε, δια να γνωρίζεις τη βεβαιότητα των πραγμάτων ..»

Και βέβαια μπορεί το Ευαγγέλιο του Λουκά να ήταν ένα κείμενο που έστειλε ο Λουκάς σε κάποιο Θεόφιλο ή μπορεί να είναι ένα κείμενο που απευθύνεται σε κάθε θεόφιλο όπως είμαστε και εμείς.

Άραγε μήπως όλα τα Ευαγγέλια δεν είναι θεόπνευστα και είναι στην πραγματικότητα απλές διηγήσεις;

Ένα όμως είναι το γεγονός, πως όλοι οι μεγάλοι δάσκαλοι Ανατολής και Δύσης δέχονται το Ευαγγέλιο του Ιωάννη σαν ένα από τα πιο υπέροχα μυστικιστικά κείμενα, κυρίως γιατί κάνει αναφορά στον Παράκλητο, τον Εσωτερικό Διδάσκαλο που είναι και η βάσει του παγκόσμιου μυστικισμού. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης θεωρείται ότι υπήρξε ένας μεγάλος μύστης.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ: ΟΙ "ΓΝΩΣΤΙΚΟΙ"

Τα τελευταία χρόνια έχει γίνει φανερό ότι ο μυστικισμός των αιρετικών ομάδων όπως οι "Καθαροί" και οι " Αδελφοί του Ελευθέρου Πνεύματος" είχε τις ρίζες του σε μια μορφή πρώιμου χριστιανισμού που η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία όχι μόνο διαστρέβλωσε εσκεμμένα αλλά και καταδίωξε σε σημείο σχεδόν αφανισμού. Αυτοί ήταν "Οι Καθαροί"

Πριν από 1600 ή και περισσότερα χρόνια, ένας άγνωστος μοναχός έκρυψε μια συλλογή αρχαίων ιερών κειμένων σε ένα πήλινο δοχείο σε μια σπηλιά κοντά στην πόλη Ναγκ Χαμαντί στην Αίγυπτο. Αυτά τα κείμενα ήταν τα αιρετικά Ευαγγέλια των Γνωστικών, χριστιανών του 1^{ου} και 2^{ου} μ.Χ. αιώνα. Εκείνη την εποχή ο χριστιανισμός είχε αρχίσει να επιβάλλεται ως δογματική θρησκεία και να καταδυναστεύει όλους όσοι δεν συμμορφώνονταν με τα πιστεύω και τους κανόνες της. Αυτά τα μυστικιστικά κείμενα ήταν ανάθεμα για την Εκκλησία και γι' αυτό εξαιρέθηκαν από το κείμενο της Καινής Διαθήκης όταν αυτή συντάχθηκε 4 αιώνες μετά τη Σταύρωση.

Οι Γνωστικοί ισχυρίζονταν ότι ήταν γνώστες της κρυφής μυστικιστικής σοφίας την οποία ο Ιησούς είχε διαφυλάξει για τους μυημένους, που σημαίνει βαπτισμένους μαθητές του και αυτό το στηρίζουν στα λόγια των Ευαγγελιστών.

« Σε σας εδόθη να γνωρίζετε όσα σοφοί και προφήτες δεν γνωρίζουν …. στους άλλους δε τους έξω, δεν εδόθη ». *Ματθαίος*

Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, που έζησε τον 2^{ο} μ.Χ. αιώνα έλεγε ότι η Χριστιανική εκκλησιαστική πίστη ήταν «κατάλληλη μόνο για βιαστικούς». Αντίθετα οι Γνωστικοί μυούταν μετά από μελέτη και εργασία στα ανώτερα Μυστήρια και αυτό θεωρούσαν σαν πραγματικό πνευματικό Χριστιανισμό. Έλεγαν πως ο επίσημος χριστιανισμός είχε γνώση μόνο από τα Κατώτερα Μυστήρια, που ο Ωριγένης, μαθητής του Κλήμη, χαρακτήριζε ως *«μαζική ανορθολογική πίστη κοσμικού χαρακτήρα».*

Σε μια περίοδο όπου η επίσημη εκκλησία απαγόρευε σε κάθε αβάπτιστο να αποκαλεί το Θεό «Πατέρα» και στους κληρικούς να απαγγέλουν το «Πιστεύω» μόνοι τους, οι μυστικιστές Γνωστικοί εφάρμοζαν ένα βιωματικό χριστιανισμό μέσω του οποίου ο καθένας τους επεδίωκε να γίνει Χριστός, δηλαδή να θεωθεί.

«ΑΠΑΝΤΗΣΗ» ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΣΤΩΝ, ΣΕ ΣΧΟΛΙΑ ΑΘΕΩΝ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΩΝ

Υπήρξαν μέσα στους αιώνες πολλοί που για διαφόρους λόγους προσπάθησαν να αμφισβητήσουν και αυτή την ύπαρξη του Ιησού αλλά και άλλοι που θέλησαν να αλλοιώσουν τη διδασκαλία του.

Είναι γνωστά τέσσερα σημεία μέσα στα Ευαγγέλια που θέλησαν να χρησιμοποιήσουν ορισμένοι για να παρουσιάσουν τον Ιησού σαν ταραξία ή αναρχικό που δίδασκε δήθεν την αγάπη αλλά στην ουσία είχε προθέσεις προβολής.

Λουκάς ια: 23

Αναφέρει ο Λουκάς: «***Όστις δεν είναι μετ' εμού είναι καθ'εμού και όστις δεν συνάγει μετ'εμού σκορπίζε»ι.***

Εδώ γίνεται αναφορά σε κάποιο θαύμα του Ιησού, όταν οι ορισμένοι είπαν ότι έβγαλε το δαιμόνιο δια του Βελζεβούλ. *(Ότι ήταν μάγος δηλαδή και τα είχε καλά με τη δύναμη του Βελζεβούλ)*. Τους απάντησε ο Ιησούς ότι «Εφόσον τα δαιμόνια είναι του Βελζεβούλ και εκείνος τα ενεργοποίησε πως είναι δυνατόν ο ίδιος ο Βελζεβούλ να τα απομάκρυνε; Είναι το χέρι του θεού που μέσω εμού τα απομάκρυνε, όπως σκορπίζει κάθε τι που είναι αντίθετο με το Θεό του οποίου *(εγώ)* επιτελώ το έργο».

Λουκάς ιθ: 27

«Τους εχθρούς μου εκείνους οίτινες δεν με ηθέλησαν να βασιλεύσω επ' αυτών, φέρετε εδώ και κατασφάξατε έμπροσθέν μου».

Στο σημείο αυτό το Ευαγγέλιο αναφέρεται καθαρά σε παραβολή και μεταφέρει τα λόγια ενός βασιλιά, για εκείνους που δεν τον δεχόντουσαν σαν βασιλιά τους. Δεν αναφερόταν στον εαυτό του ο Ιησούς.

Λουκάς κβ: 36

«Όστις έχει βαλάντιον, ας λάβει αυτό μεθ' αυτού. Ομοίως και σακκίον. Και όστις δεν έχει, ας πωλήσει το ιμάτιον αυτού και ας αγοράσει μάχαιραν».

Παρουσία των δώδεκα Αποστόλων μεταξύ των οποίων και ο Σίμων *(Πέτρος)* στράφηκε και του είπε ότι επρόκειτο να δοκιμαστούν σε λίγο καιρό οι μαθητές Του και ότι προσευχήθηκε για εκείνον *(τον Πέτρο)* να μη λείψει η πίστη του και να στηρίξει και τους άλλους αδελφούς του. Ο Πέτρος του απάντησε ότι ήταν έτοιμος για χάρη Του να πάει και σε φυλακή και σε θάνατο. Ο Ιησούς του ανταπάντησε ότι θα τον απαρνιώταν την ίδια μέρα τρεις φορές.

Στη συνέχεια απευθύνεται σε όλους του τους μαθητές και τους λέει ότι όσο καιρό ήταν μαζί τους δεν θα είχαν ανάγκη από τίποτα γιατί ήταν εκείνος που τους στήριζε. Όταν όμως θα εξέλειπε θα έπρεπε να είναι έτοιμοι να πάρουν «μάχαιρα», εννοώντας «πνευματική δύναμη» για να αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες, γι' αυτό τους πήγε «κατά συνήθεια» να προσευχηθούν στο όρος των Ελαιών, για να πάρουν αυτή τη μάχαιρα δηλαδή την πνευματική δύναμη.

Μάρκος στ:11

«Και όσοι δεν σας δεχθώσι μηδέ σας ακούσωσι, εξερχόμενοι εκείθεν εκτινάξατε τον κονιορτόν τον υπό κάτω των ποδών σας. Αληθώς σας λέγω, ελαφροτέρα θέλει είσθαι η τιμωρία εις τα Σόδομα ή τα Γόμορρα εν ημέρα κρίσεως παρά εις την πόλιν εκείνην».

Όσοι δεν δεχθούν τη διδασκαλία σας, αγνοείστε τους και μη τους πιέσετε. Αυτοί θα υποφέρουν ψυχικά διότι θα επανέλθουν στον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων» που κοστίζει περισσότερο από την τιμωρία στο φυσικό επίπεδο *(Σόδομα - Γόμορρα).*

ΣΗΜΙΤΙΚΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Ο Ιουδαϊσμός, ο Χριστιανισμός και ο Μωαμεθανισμός είναι αδελφές θρησκείες και το κοινό τους όνομα είναι Σημιτικές ή Αβρααμικές θρησκείες γιατί αναφέρουν την αρχή τους στον Πατριάρχη Αβραάμ.

Χριστιανισμός και Μωαμεθανισμός είναι δύο εξ αποκαλύψεως θρησκείες και στηρίζονται η μία στο Ευαγγέλιο και η άλλη στο Κοράνιο.

Συμπίπτουν και οι δύο θρησκείες ιδεολογικά στην Παλαιά Διαθήκη και αποκλίνουν στην Καινή, καθώς στους Μωαμεθανούς είναι άγνωστη η έννοια του Θεανθρώπου η οποία καθιερώθηκε στη Χριστιανική θρησκεία από τον Άγιο Αυγουστίνο της Καθολικής εκκλησίας. Μέχρι την εποχή του Αυγουστίνου την έννοια του Θεανθρώπου συναντάμε μόνο στον Ινδουισμό.

Η «Εξωτερική» ή «Εκκλησιαστική» πλευρά των δύο θρησκειών διαφέρει και στα τυπικά, τη διδασκαλία και τους τρόπους λατρείας.

Η «Εσωτερική» ή Μυστικιστική» πλευρά του Χριστιανισμού ονομάζεται «Εσωτερικός Χριστιανισμός» και του Μωαμεθανισμού «Σουφισμός». Η Εσωτερική πλευρά αυτών των δύο θρησκειών έχουν πολλές ομοιότητες και ακόμα περισσότερες ομοιότητες και παραδοχές έχουν και με τον Ινδουισμό.

Ο Ιουδαϊσμός αποτέλεσε συστηματική θρησκεία γύρω στα 1500 π.Χ. και ο Μουσουλμανισμός τον $7^{ο}$ αιώνα μ.Χ.

Από τα αρχαία χρόνια μέχρι τις ημέρες μας έχουν υπάρξει πολλές αιρέσεις και σέκτες των δύο αυτών θρησκειών όπως είναι η πίστη Μπαχάϊ, ο Ρασταφαριανισμός και άλλες,

Χαρακτηριστικό του Κορανίου είναι ότι δέχεται τον Ιησού, τον Μωυσή, και τους προφήτες ισάξιους με τον Μωάμεθ και λέει ότι: «…..δεν κάνουμε καμία διάκριση ανάμεσά τους και είμαστε Μουσουλμάνοι….»

Ο Μωάμεθ ισχυρίζεται ότι η αποστολή του είχε προαναγγελθεί απ'την Πεντάτευχο αλλά οι Εβραίοι από φθόνο αποκρύβανε τον χρησμό του ουρανού. *(Κάτι παρόμοιο είχε αναφερθεί και πριν 7 αιώνες και για τον Ιησού "Το προλαλήσαν δια των Προφητών"*

Παραθέτουμε ορισμένα εδάφια από το Κοράνιο για να σχηματίσουμε μια ιδέα σχετικά με τα κοινά στοιχεία των δύο θρησκειών όσον αφορά την Παλαιά Διαθήκη.

Οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί λένε: «Ασπασθείτε την πίστη μας αν θέλετε ν' ακολουθήσετε το δρόμο της Σωτηρίας». Απαντήστε τους: «Ακολουθούμε την πίστη του Αβραάμ, που αρνήθηκε το λιβανωτό, τα είδωλα και λάτρεψε μόνο ένα μοναδικό

Θεό. Πιστεύουμε στο Θεό και στο βιβλίο που μας έστειλε με τον Γαβριήλ στον Προφήτη».

«Ο Κύριος δέχτηκε ευνοϊκά την προσφορά σου κι έκαμε τη Μαρία να παραγάγει έναν πολύτιμο καρπό».

Ο Ζαχαρίας άρχισε να προσεύχεται και φώναξε «Κύριε άνοιξέ μου τους θησαυρούς της αφθονίας σου και δώσε μου ένα ευλογημένο παιδί».

Ο Ύψιστος του είπε: «Ο άγγελος σού αναγγέλει τη γέννηση του Ιωάννη που θα επικυρώσει την αλήθεια του ρήματος του Θεού».

Ο άγγελος είπε στη Μαρία : «Ο Θεός σε διάλεξε. Σε εξάγνισε. Είσαι η εκλεκτή ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες».

Ο άγγελος είπε στη Μαρία: «Ο Θεός αναγγέλει το ρήμα Του. Θα ονομαστεί Ιησούς και θα είναι ο Μεσσίας, μέγας σ'αυτόν τον κόσμο και στον άλλο και ο έμπιστος του Ύψιστου».

Το κοράνιο δεν δέχεται τη θεία φύση του Ιησού αλλά μόνο την ανθρώπινη. Λέει: «Ο Ιησούς για το Θεό είναι άνθρωπος όπως ο Αδαμ. Ο Αδάμ πλάστηκε από χώμα. Ο Θεός είπε γεννηθήτω και έγινε».

«Ο Θεός λένε οι Χριστιανοί έχει ένα γυιό … Μακριά ο Θεός από αυτή τη βλασφημία».

Τέλος αναφέρουμε ένα εδάφιο από το Κοράνι το οποίο κατά καιρούς το έχουν εξηγήσει με διαφορετικούς τρόπους.

«Καταπολεμήστε τους εχθρούς σας στον πόλεμο που γίνεται για τη θρησκεία αλλά μην επιτεθείτε πρώτοι. Ο Θεός μισεί τους επιτιθέμενους.

Σκοτώστε τους εχθρούς σας όπου τους βρίσκετε. Διώξτε τους από το φως απ' όπου σας έδιωξαν. Ο κίνδυνος να αλλάξετε θρησκεία είναι χειρότερος από φόνο. Αν σας επιτεθούν κολυμπήστε μέσα στο αίμα τους. Αυτή είναι η ανταμοιβή που χρωστιέται στους άπιστους.

Τα κοινά στοιχεία των δύο θρησκειών διευκόλυναν πολλούς Χριστιανούς την εποχή της παντοδυναμίας των Μουσουλμάνων να αλλαξοπιστήσουν προκειμένου να έχουν τα οφέλη του Μουσουλμάνου πολίτη. Ορισμένα από αυτά τα άτομα οι λεγόμενοι από τον Κολοκοτρώνη, "προσκυνημένοι" απόκτησαν στρατιωτικά αξιώματα, ισχύ και χρήματα και πολλοί από αυτούς υπήρξαν τους τελευταίους αιώνες οικονομικοί ευεργέτες του Ελληνικού Έθνους.

Ακόμα στην απόφαση να αλλαξοπιστήσουν Χριστιανοί ήταν και η δυνατότητα που αποκτούσαν σαν Μουσουλμάνοι, να έχουν μέχρι 4 γυναίκες και άπειρο αριθμό παλλακίδων και να μπορούν να απαλλαγούν από αυτές και να τις αντικαταστήσουν με άλλες με πολύ απλές διαδικασίες. Απλά ακολουθούσαν το παράδειγμα του μανιακού και με περίεργα γούστα, γυναικά προφήτη Μωάμεθ, που είχε παντρευτεί κατά

τους ιστορικούς 15-25 γυναίκες. *(Είχε αδυναμία στις χήρες. Η πρώτη του γυναίκα, η Μαζάρα, ήταν δύο φορές παντρεμένη και 15 χρόνια μεγαλύτερή του).*

Βέβαια δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι και ο θεμελιωτής της θρησκείας του Γιαχβέ, ο λάγνος βασιλιάς Δαυίδ της Παλαιάς Διαθήκης παρ' όλη την παροιμιώδη ευσέβειά του προς το Θεό και τους υπέροχους ύμνους του και παρ' ότι η μονογαμία ήταν κανόνας στη θρησκεία αυτή, στα 40 χρόνια βασιλείας του παντρεύτηκε 12 γυναίκες και διατηρούσε 700 παλλακίδες.. Τελικά έμεινε στην ιστορία σαν ένας μανιακός γέρων, λάγνος και γαντζωμένος στην εξουσία, με τις γριές γυναίκες του να τον κρατούν απασχολημένο και ζεστό τις νύχτες. Έτσι φαίνεται ότι ο Δαυίδ υπήρξε το παράδειγμα για τον Μωάμεθ.

Θα πρέπει να αναφερθούμε επίσης στο ότι υπήρξαν εποχές που ο Χριστιανισμός κινδύνευσε να εξαφανιστεί από τον Μωαμεθανισμό. Μια τέτοια εποχή ήταν όταν πρωτοεμφανίστηκε ο Μωαμεθανισμός τον 7ο μ.Χ. αιώνα. Τότε η ελληνορωμαϊκή και χριστιανική συνέχεια κινδύνευσαν να διακοπούν και στη θέση της να αρχίσει μία άλλη ιστορία. Αυτή της Μουσουλμανικής Ευρώπης.

Τότε, οι νομάδες της Αραβίας εμποτισμένοι από τις διδαχές του Μωάμεθ, από την Αραβική χερσόνησο ξεχύθηκαν προς βορρά χωρίς να μπορεί κανείς να τις σταματήσει. Οι μισοί έφθασαν μέχρι τα τοίχοι της Κωνσταντινούπολης όπου τους σταμάτησε ο Λέων ο Ίσαυρος και οι άλλοι μισοί κατέλαβαν όλη τη βόρεια Αφρική μέχρι το Γιβραλτάρ, πέρασαν στην Ισπανία, πέρασαν τα Πυρηναία και τελικά στη μάχη του Πουατιέ, στη Γαλλία, στην καρδιά της Ευρώπης, το 732 μ.Χ. 100.000 Άραβες νικήθηκαν από τους σιδηρόφρακτους ιππότες του Κάρολου Μαρτέλου. Έτσι γλύτωσε η Ευρώπη.

Δεν μένει τώρα παρά να δούμε μήπως ότι δεν πέτυχε Μωαμεθανισμός πριν 1300 χρόνια με τα όπλα, το πετύχει τις προσεχείς δεκαετίες με άλλους τρόπους.

ΠΛΑΤΩΝΑΣ - ΝΕΟΠΛΑΤΩΝΙΣΤΕΣ και ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Ο Πλάτωνας γεννήθηκε γύρω στα 400 π.Χ. και έζησε 80 χρόνια. Ήταν μαθητής του Σωκράτη και δάσκαλος του Αριστοτέλη. Όταν κάποτε γύρισε από την Αίγυπτο και την Ιταλία όπου γνώρισε τους Πυθαγόρειους και την Πυθαγόρεια φιλοσοφία, σε ηλικία 40 ετών ίδρυσε στην Αθήνα την ομώνυμη Ακαδημία που έζησε 916 χρόνια, μέχρι που ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός την διέλυσε και κατάσχεσε την περιουσία της.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Πλατωνισμός σαν φιλοσοφία δεν αφορά αποκλειστικά τις απόψεις του Πλάτωνα αλλά το σύνολο της Πλατωνικής παράδοσης όπως αναπτύχθηκε σε χρονική περίοδο 8 αιώνων.

Ο Πλατωνισμός είχε επίδραση στον ύστερο Ιουδαϊσμό, κυρίως με το φιλόσοφο **Φίλωνα** (20 π.Χ. – 50 μ.Χ.) που έζησε στην Αλεξάνδρεια όπου τότε υπήρχε η μεγα-

λύτερη Εβραϊκή κοινότητα της διασποράς και αυτός πρώτος ήταν που μίλησε για τον ενσαρκωμένο "Λόγο".

Αλλά ακόμα ο Πλατωνισμός είχε επίδραση και στο Χριστιανισμό, αν και οι Χριστιανοί φιλόσοφοι ποτέ δεν δέχθηκαν τον Πλατωνισμό, πλην εξαιρέσεων ατόμων που υποστήριξαν ανοιχτά την αθανασία της ψυχής με Πλατωνικά επιχειρήματα.

Είναι γεγονός ότι μολονότι η πρωτοχριστιανική εκκλησία του 1ου αιώνα δεχόταν εχθρικά την Ελληνική φιλοσοφία, μετά το 2ο αιώνα τα πράγματα σταδιακά άλλαξαν και ο Νεοπλατωνισμός άρχισε να εκπροσωπείται στο Χριστιανικό κόσμο από την **Κλήμη τον Αλεξανδρέα**, τον **Ωριγένη**, τον **Ιάμβλιχο**, τον **Αμμώνιο Σακκά**, τον **Πλωτίνο** που δεχόταν α) Το "Λόγο" σαν Υιό του Θεού, β) Την ισχύ της μετενσάρκωσης και γ) Την άρνηση των βασάνων της κόλασης, ως ξένων προς τις διδασκαλίες του Ιησού.

Αργότερα ο **Διονύσιος ο Αεροπαγίτης**, ο **Πρόκλος**, ο **Ψευδοδιονύσιος**, ο **Θωμάς ο Ακινάτης,** ο **Πορφύριος**, ο **Αυγουστίνος,** ο **Αμβρόσιος των Μεδιολάνων** κλπ. δέχθηκαν και διέδωσαν τις Νεοπλατωνικές ιδέες και πολλοί από αυτούς το πλήρωσαν με τη ζωή τους.

Οι νεοπλατωνιστές σε γενικές γραμμές, εργάστηκαν με στόχο να συνθέσουν τις διδασκαλίες του Πυθαγόρα, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και τα Ελληνικά μυστήρια σε ένα ενιαίο σύστημα, αναζωογονώντας με αυτό τον τρόπο, την ψυχή του Ελληνικού κόσμου.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΗΣ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΙΣΜΟ και ΝΕΟΠΛΑΤΩΝΙΣΜΟ

** Στην Χριστιανική Πατερική φιλοσοφία κυριαρχεί η ιδέα του "κτιστού" και του "άκτιστου". Άκτιστος, είναι ο Θεός, που **δημιουργεί** την ορατή και αόρατη πραγματικότητα του κόσμου.

Ο Πλατωνισμός δεν δέχεται το Θεό με ανθρωπόμορφες ιδιότητες, δηλαδή να είναι "κάποιος" σαν υπεράνθρωπος που δημιουργεί, που θέλει, που κάνει, που δείχνει, που άλλους τους τιμωρεί και άλλους τους αμείβει. Δέχεται ότι όλη η Θεϊκή Δημιουργία είναι μια ενδελέχεια που **απορρέει** από το Θεό και το όνομα της είναι Αγάπη και αυτή η Αγάπη είναι έκφραση του ίδιου του Θεού. Έκφρασης της ίδιας της Θεϊκής Ουσίας. Ακόμα δέχεται ό,τι η ανθρώπινη ψυχή είναι πνεύμα, ομοούσια του Θεού, απορρέει από Αυτόν και όταν βρεθεί εκτός του υλικού σώματος μπορεί να επικοινωνήσει με το Θεό. Ακόμα, ότι επειδή η ψυχή είναι μέρος της θεότητας είναι και αυτή αθάνατη και αιώνια. Δεν είναι κτίσμα η ψυχή, είναι μέρος του ίδιου του Θεού. Είναι ο Θεός μέσα μας.

** Οι Πατέρες δέχονται ότι τίποτα δεν υπήρχε πριν γεννηθεί ο άνθρωπος, Οι επίσημες απόψεις των περισσοτέρων Πατέρων της εκκλησίας είναι ότι: *«Η ψυχή γεννιέται με το σώμα και δεν υπάρχει ψυχή χωρίς σώμα και σώμα χωρίς ψυχή. Με το θάνατο του ανθρώπου, η ψυχή κοιμάται και μόνο τα σώματα των καλών νεκρών Χρι-*

στιανών, μετά μια νέα έλευση του Χριστού θα αναστηθούν, οι ψυχές τους θα αφυπνιστούν, θα μπουν στα αναστημένα σώματα και οι άνθρωποι θα ξαναζήσουν πάνω στη γη αιώνια».

Και εδώ, υπάρχει ο περιορισμός της έννοιας του "καλού και μη αιρετικού ανθρώπου". Ο καλός, σύμφωνα με τους Έλληνες ιερείς και θεολόγους θα πρέπει να είναι: Χριστιανός, Ορθόδοξος και μάλιστα Ελληνορθόδοξος και ανάλογα με την τοποθέτησή τους με το "παλιό" ή με το "καινούργιο" ημερολόγιο. Όλοι οι άλλοι είναι κακοί, αμαρτωλοί, αιρετικοί και καταδικαστέοι.

Αντίθετα Πλατωνιστές και Νεοπλατωνιστές δέχονται ότι: Η Θεϊκή Δημιουργία προϋπήρχε του ανθρώπου και ότι οι ψυχές των ανθρώπων προηγουμένως φιλοξενούνταν σε κατώτερες μορφές ζωής.

Η διδασκαλία περί ανάστασης των σωμάτων των πεθαμένων που μέσα στις χιλιετίες ήδη έχουν γίνει σκόνη που έχει ήδη εξαφανιστεί είναι αδιανόητη για τους Πλατωνιστές και Νεοπλατωνιστές, που δέχονται ακόμα εκτός από την ταφή και την καύση των νεκρών, γεγονός που οι Πατέρες θεωρούσαν και θεωρούν τη μέγιστη των αμαρτιών.

Σύμφωνα με τις απόψεις του Σωκράτη, του Πλάτωνα, όλων των Νεοπλατωνικών αγίων και των μέγιστων αγίων Ανατολικής και Δυτικής Χριστιανικής εκκλησίας και ακόμα των τριών μέγιστων Χριστιανών Πατέρων, δηλαδή Διονυσίου του Αρεοπαγίτη, του Ωριγένη και του Αγίου Αυγουστίνου: ***«Οι ψυχές είναι μέρη της Θείας Ουσίας, προϋπάρχουν της γέννησης του ανθρώπου και κάποτε όλες οι ψυχές θα ξαναενωθούν με το Θεό και αυτό είναι που ονομάζεται Θέωση των ψυχών».***

** Οι Πατέρες λένε ότι ο άνθρωπος θα συναντήσει το Θεό σαν ενιαία ψυχοσωματική οντότητα ενώ οι Πλατωνιστές και Νεοπλατωνιστές δέχονται ότι μόνο η ψυχή, κάποτε, είναι προκαθορισμένο να επιστρέψει στη Θεία Ουσία και αυτό είναι που ονομάζουν Θέωση της ψυχής.